

ת"פ 17451/12/17 - מדינת ישראל נגד שי לוי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 17451-12-17 מדינת ישראל נ' לוי
תיק חיצוני: תיק נייר

לפני המאשימה
כבוד השופט מיכאל קרשן
מדינת ישראל ע"י המחלקה לחקירת שוטרים באמצעות
עו"ד עדי וולדרמן

נגד הנאשם
שי לוי ע"י ב"כ עו"ד אבי חימי
נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מור לרמן
הנאשם בעצמו, ב"כ עו"ד אריה שכנאי
החלטה

1. הנאשם, שי לוי יליד 1974, הודה בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של
תקיפה סתם.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה הרלבנטית שירת הנאשם כרכז מודיעין במשטרת ישראל בתחנת
גלילות.

ביום 1.12.2016 סמוך לשעה 16:30, בעקבות דין ודברים בין אפרים חממי (להלן - "**המתלונן**") לבין שוטרים
על רקע מעצרו של אחיינו אלירן חממי, רוסס המתלונן בפניו בגז פלפל על ידי שוטרת. עקב כך נכנס המתלונן לביתו על
מנת לשטוף את פניו. בעודו בביתו קיבל המתלונן הוראה טלפונית מהמשטרה לצאת החוצה. המתלונן יצא משער ביתו
והבחין שם בשוטרים. לפתע אחז הנאשם בגופו של המתלונן, ניער אותו ונגח בראשו, וזאת ללא כל מעשה התנגדות או
תקיפה מצד המתלונן. המתלונן נאזק על ידי השוטרים והובל לניידת.

כיומיים לאחר האירוע הגיע הנאשם לבית המתלונן והתעניין באשר למצלמות שתיעדו את האירוע. הנאשם ניסה
לשכנע את המתלונן להימנע מהגשת תלונה נגדו למח"ש.

2. ראיתי לנכון להדגיש כבר עתה כי בכתב האישום המקורי שהוגש טרם נתקשרו הצדדים בהסדר הטיעון,
הואשם הנאשם בביצוע עבירה נוספת של **שיבוש מהלכי משפט** בגין ניסיונו לשכנע את המתלונן להימנע מהגשת תלונה
נגדו למח"ש. כחלק מהסדר הטיעון נמחקה עבירה נוספת זו אך עיקר העובדות המקימות אותה נותרו בכתב האישום
המתוקן.

3. בהתאם להסדר הטיעון הנאשם לא הורשע אלא נרשמה הודאתו ושירות המבחן התבקש לערוך תסקיר אודות הנאשם שנועד בין היתר לבחון את סוגיית ההרשעה. המאשימה הודיעה כי תעמוד על הרשעת הנאשם והסכימה כי, ככל שהתסקיר יהיה חיובי, תעתור היא לשל"צ, מאסר על-תנאי ופיצוי למתלונן.

4. אין חולק כי התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם הוא תסקיר חיובי.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד ושירת שירות צבאי מלא. בתום השירות הצבאי התגייס למשטרה, ובה משרת הוא גם כיום. במהלך השנים מילא תפקידי פיקוד, ניהול ומבצעים במשטרה. אין לחובתו של הנאשם הרשעות קודמות. לדברי הנאשם, הגיע למקום מאחר שהבין כי מתרחש אירוע חריג ושוטרת מצויה בסכנה מצד המתלונן. לכן נקט אלימות כלפי המתלונן. הנאשם נטל אחריות למלאה לעבירה שביצע. הוא מבין שמעל בתפקידו. הוא נתון במצוקה רגשית משמעותית עקב התנהלותו זו כמו גם ההליך המשפטי המתקיים נגדו.

שירות המבחן התרשם מאדם בעל יכולות וכוחות תפקודיים טובים, המגלה אחריות ומחויבות בתפקידים השונים שמילא במסגרות חייו השונות. בעת האירוע הפעיל שיקול דעת מוטעה ואימפולסיבי מתוך רצון להגן על עצמו ועל פקודיו. הנאשם נעדר דפוסי חשיבה והתנהגות אלימים. הוא מבין ומודע היטב לכשל במעשיו. הנאשם אינו זקוק אפוא לטיפול.

כל הפרמטרים שבחן שירות המבחן מובילים למסקנה כי רמת הסיכון להתנהגות אלימה בעתיד מצדו של הנאשם היא נמוכה. לדעת השירות של"צ בהיקף 200 שעות הוא המענה המתאים למעשי הנאשם. נוכח חששו של הנאשם כי יפוטרו מן המשטרה אם יורשע בדיון, ומשום שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה עליה נטל הנאשם אחריות מלאה, המליץ שירות המבחן במקרה זה להימנע מהרשעה.

5. מטעם הנאשם העידו סנ"צ יצחק מנשי - מפקד תחנת גלילות, סנ"צ ערן נושול - קצין חקירות ומודיעין של תחנת זבולון וסנ"צ רונן חכמון - אשר שימש מפקדו של הנאשם לאורך רוב הקריירה המשטרתית. כל השלושה תיארו את הנאשם כאדם ערכי, שביצע לאורך השנים תפקידי שיטור מגוונים ומורכבים, הגיע להישגים והצטיין במלחמה בפשיעה. יתרה מכך הנאשם תואר כבעל גישה שירותית כלפי האזרחים.

מעדותו של סנ"צ מנשי עלה גם כי בעניינו של הנאשם נתקבלה לאחרונה החלטה פיקודית לפיה נמנע ממנו לשמש בתפקידי שיטור המחייבים מגע עם קהל, לרבות תפקידו הקודם כרכז מודיעין, וזאת שתתקבל החלטה בעניינו. להחלטה זו ישנה משמעות כלכלית לא מבוטלת והיא הובילה לירידה משמעותית בשכרו.

תמצית טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה, עו"ד עדי וולדרמן, טענה כי מתחייב להרשיע את הנאשם בעבירה אותה ביצע. לדברי התובעת, עצם ביצוע העבירה על ידי שוטר בתפקיד מהווה פגיעה באמון הציבור במשטרה ובמעשיו הכתים הנאשם את

שמה של המשטרה והוציא לה שם רע. התובעת הפנתה לכך שהנאשם הודה בכך שתקף אזרח ללא כל התגרות וצינה כי האירוע היה חיצוני לנאשם.

ב"כ המאשימה הוסיפה כי הנאשם הוסיף חטא על פשע כשיומיים לאחר מעשה - פרק זמן שאיפשר לנאשם לחשוב בצורה שקולה על מעשיו - החליט הוא לנסות ולשדל את המתלונן לא להגיש נגדו תלונה.

ב"כ המאשימה טענה עוד כי פיטוריו של הנאשם הם תוצאה מתבקשת של המעשים שביצע, וכי ממילא מחלקת משמעת במשטרה בוחנת מכלול שיקולים בבואה להחליט כיצד לנהוג בשוטר שביצע עבירה.

לדעת המאשימה יש להרשיע את הנאשם ולגזור עליו עונשים של מאסר על-תנאי, של"צ ופיצוי למתלונן.

המאשימה הגישה פסיקה לעונש.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד אבי חימי, הדגיש בטיעוניו את חרטתו הכנה של הנאשם ואת חריגותו של האירוע באורחות חייו האישיים והמקצועיים. הוא סקר בהרחבה את ממצאי שירות המבחן בעניינו של הנאשם וביקש לאמץ את המלצותיו. הוגשו לבית המשפט תעודות הוקרה אודות הנאשם (תע/3).

8. הסניגור טען עוד שמעשה התקיפה היה חד פעמי, לא בוצע ברף חמור ולא נגרם למתלונן כל נזק.

9. ב"כ הנאשם הסביר את הלך הרוח של הנאשם בעת שביצע את המעשה, באמצעות כתב האישום שהוגש נגד המתלונן ומעורבים נוספים (נע/2 שהוגש בהסכמת המאשימה). מכתב אישום זה שהוגש נגד המתלונן עולה כי המדינה מייחסת למתלונן מעשה חמור של תפיסת ידי השוטרת והצמדתן לגופה תוך חניקתה, בנוכחות מעורבים נוספים שהכו שוטרים אחרים שהיו במקום. השוטרת נאלצה לנשוק את ידו של המתלונן כדי להשתחרר ממנו ומיד לאחר מכן גידף אותה המתלונן, סטר בפניה והכה אותה גם בעורפה. מכתב האישום האמור אף עולה כי מעורבים נוספים פגעו בשוטרים שהיו בשטח.

זאת ועוד. לטענת עו"ד חימי, שלא נסתרה על ידי המאשימה, הנאשם כאן שמע במהלך נסיעתו הביתה דיווחים בנוגע לאירוע האמור ברשת הקשר המשטרית, והחליט להגיע למקום על מנת לסייע לחבריו השוטרים. במקום ראה הנאשם את השוטרת נסערת ובוכיה ונהג כפי שנהג בשגגה ובשיקול דעת לקוי עליהם הוא מצטער מעומק הלב.

10. עוד ציין הסניגור כי מחיקת הוראת החיקוק שייחסה לנאשם בכתב האישום המקורי עבירה של שיבוש הליכי משפט משמעה שאין פגם נורמטיבי בעובדות בהן הודה הנאשם. לדבריו, במצב דברים זה יש לקבוע כי הגם שהנאשם ניסה לשכנע את המתלונן לא להגיש תלונה במח"ש, כנראה שלא ניתן היה לייחס לו את היסוד הנפשי הנדרש בעבירת השיבוש.

11. ההגנה בקשה לאבחן את הפסיקה שהגישה המאשימה והגישה פסיקה משלה.

12. הנאשם בדברו האחרון לעונש נטל אחריות מלאה למעשיו, הביע חרטה ואף בושה (בין היתר נוכח העובדה כי הוא עצמו חונך שוטרים ומשמש להם דוגמה), וביקש כי תינתן לו האפשרות להמשיך ולשרת במשטרה שמהווה את "כל חייו".

דין

13. הנאשם הודה בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של תקיפה. במקרה מיוחד זה נסיבות ביצוע העבירה אינן מתמצות בתיאור המופיע בכתב האישום המתוקן. לעובדות אלה יש להוסיף את ההתרחסות המתוארת בכתב האישום שהוגש נגד המתלונן (נע/2), מן הטעם הפשוט שהמדינה אינה יכולה לדבר בשני קולות. אמנם, כפי שטענה המאשימה, התרחשות זו חיצונית לנאשם במובן זה שהגיע למקום אחריה, אך אין פירוש הדבר שאין לתת גם לה משקל באפיון נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם.

14. משילוב העובדות האמור (ומפרטים נוספים שציין ב"כ הנאשם במסגרת טיעונו, ללא כל התנגדות מצד המאשימה) עולה התמונה הבאה:

הנאשם, רכז מודיעין בתחנת גלילות, חש לזירת אירוע אלים בו נפגעו שוטרים. הוא הגיע למקום, הבחין בשוטרת שנפגעה במהלך האירוע באופן המתואר בכתב האישום שהוגש נגד המתלונן (נע/2), ואז איבד שיקול דעתו, אחז בגופו של המתלונן, ניער אותו ונגח בראשו - ללא כל מעשה התנגדות או תקיפה מצד האחרון.

15. הימנעות מהרשעה מהווה חריג לכלל הרחב על-פיו מקום שהוכחה אשמתו של בגיר יש להרשיעו בדין. הרשעה של נאשם שעבר עבירה פלילית מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי והיא נועדה להגשים את תכליותיו השונות של ההליך, ביניהן הרתעת היחיד והרבים ואכיפה שוויונית של החוק.

יחד עם זאת ישנם מקרים בהם עלולים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, מצבים בהם מתגלה פער בלתי נסבל בין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי לפגיעתה בנאשם האינדיבידואלי. במקרים חריגים אלה מוסמך בית המשפט לסטות מהכלל הרגיל, ולהימנע מהרשעתו של נאשם [ראו, למשל, ע"פ 9893/06 אלון לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007), פסקאות 10-11].

התנהגות הנאשם לאחר תקיפת המתלונן

16. במסגרת הסדר הטיעון הודה הנאשם בביצוע עבירה של תקיפה סתם. עבירת השיבוש שיוחסה לו בנוסף בכתב האישום המקורי - נמחקה במסגרת הסדר הטיעון.

הצדדים טענו לפניי בנוגע לאופן בו על בית המשפט להביא בחשבון את העובדה, בה הודה הנאשם, כי יומיים לאחר האירוע הגיע לבית המתלונן, התעניין באשר למצלמות שתיעדו את האירוע וניסה לשכנע את המתלונן להימנע מהגשת תלונה נגדו למח"ש. התביעה בקשה לייחס לכך משקל מלא. ההגנה ביקשה אותי לקבוע כי אין פגם נורמטיבי במעשה.

לאחר ששקלתי בדבר באתי לכלל מסקנה כי הדין במקרה זה עם ההגנה.

כידוע, כתב האישום שמגישה התביעה נגד נאשם צריך לכלול את כל העובדות הצריכות לעניין. כתב האישום אף חייב לכלול את כל הוראות החוק הפליליות אותן הפר הנאשם. בכתב האישום המקורי כך עשתה המאשימה. לא כן בכתב האישום המתוקן. שני כתבי האישום כוללים עובדות המקימות לכאורה שתי עבירות: תקיפה ושיבוש מהלכי משפט. העבירה של שיבוש מהלכי משפט נמחקה מכתב האישום המתוקן.

17. איזו משמעות יש להקנות לכך שבכתב האישום המתוקן נעדרת העבירה של שיבוש מהלכי משפט? לדעתי, אין דרך אחרת לפרש מהלך זה אלא כשלילת הערך הנורמטיבי של מעשי הנאשם אשר עמדו בבסיס העבירה שנמחקה.

18. לכל העוסקים במשפט הפלילי מוכרת המציאות לפיה בדרך לכריתת הסדר טיעון בין הצדדים למשפט פלילי נמחקות עבירות מבלי שהצדדים נתנו דעתם באופן מספק לכך שלא נערך בכתב האישום המתוקן תיקון מתבקש גם בסעיפי העובדות. לעתים אף נעשה הדבר שלא מתוך חוסר תשומת לב אלא בכוונת מכוון: בדרך לפשרה המגולמת בהסדר הטיעון - הכרח בל יגונה בשיטתנו המשפטית - לא הצליחו הצדדים ליישב באופן מלא בין האינטרסים המדריכים את צעדיו של כל צד, ולמעשה מבקשים הם "לגלגל" את המוצר הלא סופי שיצרו לפתחו של בית המשפט.

בכל מקרה פרקטיקה כזו יוצרת קושי ממשי לפני בית המשפט שצריך לגזור את דינו של הנאשם או לשקול את בקשתו להימנע מהרשעה. כידוע על בית המשפט לדון את הנאשם בהתאם לעבירה ולנסיבות ביצועה. כאשר הנאשם מודה בעובדות כתב אישום, ההנחה כי כלל העובדות הצריכות לעניין מגולמות בכתב האישום. הצדדים אמורים להסכים על כל אלה ולהביא את המוצר המוגמר לפני בית המשפט. בית המשפט אינו אמור בשלב העונש לדון בנפקות העובדות שהצדדים לא הצליחו לגבש הסכמה לגבי התקיימותן.

19. נוכח האמור סבורני כי אם הנאשם מודה בעובדות שהצדדים מסכימים שאין מקימות עבירה פלילית, נשמטת ההצדקה לבוא עמו חשבון בנוגע להן. לכל היותר ניתן לראות בהן "עובדות רקע", האופפות את ביצוע העבירה שכן יוחסה לנאשם. אין לידי מקום לראות בהן רכיב התנהגות עיקרי שמצדיק החמרה עם הנאשם, ואין מקום לחרוג מן המסגרת הנורמטיבית שקבעה למעשה התביעה עצמה לעניין העונש.

20. אציין כי באותה דרך צעד בית המשפט העליון כבר לפני 20 שנה בע"פ 1820/98, 2536 אנג'ל ואח' נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 97 (1998), עמ' 106. באותו מקרה התקשרו הצדדים למשפט פלילי בהסדר טיעון שלפיו הורשעו נאשמים בסיוע לשוד במקום בביצוע עיקרי של עבירת השוד, מבלי שנערך השינוי המתבקש בעובדות כתב

האישום בהן הודו אותם נאשמים. בית המשפט העליון קבע כי בנסיבות אלה אין התביעה רשאית "להחזיר" את אותם נאשמים, לצרכי גזר הדין, למעמד של מבצעים בצוותא.

יצוין כי בעקבות פסק דין זה של בית המשפט העליון התקיימה פרקליטת המדינה דאז הנחיה מפורשת, לפיה לא רק חשוב להקפיד שלא ייווצר פער משמעותי בין התיאור העובדתי לבין סעיף האישום, אלא מן הראוי לעשות לשינוי עובדות כתב האישום בהתאם לשינוי בסעיפי העבירה שהרי הודאת הנאשם מתייחסת לעובדות ולא לסעיף האישום (הנחיית פרקליט המדינה מס' 8.1 - הנחיות לעריכת הסדר טיעון; סעיפים 31-32).

21. כך דרך כלל וכך במיוחד מקום בו הצדדים השמיטו את סעיף העבירה הרלבנטי במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה מלאה לעניין העונש, כבעניינו. במקרים כאלה נראה כי שלילת הפסול הנורמטיבי במעשה שאינו מהווה עוד עבירה היא ההטבה המרכזית ש"קנתה" ההגנה בהתקשרה בהסדר טיעון מסוג זה עם התביעה.

למען השלמת התמונה אציין כי ניתן אמנם לחשוב על מקרים חריגים בהם ההטבה להגנה מתבטאת בחוסר האפשרות לטעון לעונש מצטבר, בגין העבירה שנמחקה, העולה על העונש המרבי הצמוד לעבירה בה הורשע הנאשם, אלא שמדובר באפשרות רחוקה ונדירה. בעניינו אפשרות זו ודאי אינה מתקיימת, שהרי התביעה הסכימה מראש שככל שהתסקיר יהיה חיובי תעתור לעונש של "צ ומאסר על תנאי".

22. **סיכומו של דבר, לצרכי הכרעה בשאלת הרשעת הנאשם החלטתי לא לתת משקל של ממש לעובדה המנויה בכתב האישום ולפיה פעל, הלכה למעשה, על מנת לשבש את החקירה בעניינו. לו הייתי נותן משקל משמעותי לנתון זה - הייתי מגיע במקרה דנן לתוצאה הפוכה.**

התוצאה

23. לאחר שנתתי דעתי למכלול נסיבות העניין באתי לכלל מסקנה כי במקרה זה יש לתת משקל בכורה לאינטרס הפרט.

24. עבירת התקיפה, בנסיבות המקלות יחסית המתוארות לעיל, ודאי אינה מן הסוג שא-פריורי אינו מאפשר לשקול לסיים הליך פלילי באי-הרשעה.

אמנם, פסיקה עקבית של בתי המשפט מלמדת על קו כמעט אחיד של הרשעת שוטרים שביצעו עבירות אלימות כלפי אזרח בעת מילוי תפקידיהם [רע"פ 8241/13 **ברדה נ' מדינת ישראל** (25.3.2014); ע"פ (חי') 43484-04-15 **מדינת ישראל נ' שחר** (14.5.2015); ע"פ (י-ם) 45107-11-17 **כץ נ' מדינת ישראל** (29.4.2018); ע"פ (מרכז) 13622-12-14 **קשתי נ' מדינת ישראל** (8.4.2015); ע"פ (ת"א) 22421-06-12 **מדינת ישראל נ' כהן** (31.10.2012)].

ברם, כפי שצינתי רק לאחרונה בת"פ (כ"ס) 32388-09-17 **מדינת ישראל נ' אסייהין** (28.11.2018), ישנם מקרים חריגים בהם ניאותו בתי המשפט להימנע מהרשעת שוטרים או לובשי מדים אחרים שנקטו אלימות קלה כלפי אזרחים. כך, למשל, בעפ"ג (מרכז) 55750-10-15 **גדבאן נ' מדינת ישראל** (5.6.2016) קיבל בית המשפט המחוזי ערעורו של סוהר בכלא אופק שנקט באלימות כלפי קטין בבית הסוהר, לאחר שמצא כי הייתה זו מעידה חד פעמית של סוהר ותיק שחש חרטה עמוקה עליה וקרוב לוודאי שהרשעתו תפגע במקור פרנסתו. וכך, בת"פ (שלום ת"א) 36263-03-17 **מדינת ישראל נ' שלם** (6.6.2018) החליט בית המשפט להימנע מהרשעת שוטר שבמהלך סיור בדרום תל אביב הכשיל אדם באמצעות רגלו ואף היכה אותו קלות, מטעמים דומים.

25. במקרה דנן חברו יחד מספר שיקולים שהביאוני לתוצאה כי אין מקום להרשיע את הנאשם (השוו לרשימת השיקולים המופיעה בחוות דעתו של המשנה לנשיאה ש' לוי בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) בעמ' 344):

ראשית, זוהי עבירתו הראשונה והיחידה של הנאשם;

שנית, חומרת העבירה ונסיבות ביצועה נדונו על ידי לעיל ונקבע כי מעשה הנאשם בוצע על רקע היחלצות הנאשם לעזרת חבריו השוטרים שהותקפו על ידי המתלונן וחבריו באופן חמור, והאלימות שנקט כלפי המתלונן לא הייתה במדרג חומרה גבוה. למעשה הנוסף המתואר בכתב האישום המתוקן החלטתי כזכור לא לתת משקל ממשי;

שלישית, קיים אמנם קשר בין תפקידו של הנאשם לעבירה שביצע, אולם נסיבות הביצוע שתוארו לעיל ממתנות את החומרה שיש לייחס ללובש מדים שפוגע באזרח;

רביעית, מידת הפגיעה של העבירה במתלונן לא הייתה חמורה (באופן יחסי), וכך לדעתי גם מידת הפגיעה, בהינתן מכלול נסיבות העניין, באמון הציבור במשטרה;

חמישית, כאמור בתסקיר וכעולה מהעדויות שנשמעו בעניינו של הנאשם, הסבירות כי הנאשם יבצע עבירות נוספות נמוכה ביותר וביצוע העבירה על ידו אינו מהווה התנהגות כרונית אלא מדובר בהתנהגות מקרית;

ששית, הנאשם נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה אמת;

שביעית, ברי כי להרשעה בפלילים תהיה משמעות קשה על דימויו העצמי של הנאשם;

שמינית, במקרה דנן הוכיח הנאשם כי ישנן השלכות מעשיות להרשעתו בדיון. הגם שאין זה מתפקידו של בית המשפט להחליף את שיקול דעתו של הגורם המינהלי המוסמך להחליט בעניינו של הנאשם, ברי כי גורם זה ישקול, במסגרת כלל שיקוליו, את נושא הרשעת הנאשם בפלילים. הרשעת שוטר בביצוע עבירה פלילית היא עניין רציני שוודאי

יזקף לחובתו, לצורך הקביעה באילו תפקידים במשטרה יוכל לשמש (כפי שראינו הנאשם הורחק לאחרונה מכל מגע עם קהל) ונראה שגם לצורך החלטה בדבר פיטוריו מן השירות;

26. נוכח כל האמור לעיל באתי לכלל מסקנה שניתן במקרה מיוחד זה להסיג את אינטרס הציבור מפני אינטרס הפרט.

27. אני נמנע מהרשעת הנאשם בביצוע עבירת התקיפה בה הודה לפניי.

בצד זה אני מחייב את הנאשם בשל"צ בהיקף 200 שעות כפי התכנית שגיבש שירות המבחן. הזהרתי את הנאשם כי אם לא יבצע את השל"צ ניתן יהיה להרשיעו ולגזור עליו עונש.

נוסף על האמור יפצה הנאשם את נפגע העבירה, ע"ת 1, בסך של 4,000 ₪. סכום הפיצוי יופקד במזכירות עד ליום 1.3.2019, והמזכירות תעבירו לנפגע העבירה באמצעות פרטים שתספק המאשימה עוד היום. המאשימה תעדכן את נפגע העבירה כי נפסק פיצוי לזכותו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום ט"ו טבת תשע"ט, 23/12/2018 במעמד הנוכחים.